

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. maj, srpana 1910.

Leto XI.

Na boj!

Zapoje tromba v jutra mrak,
na vranca seda čil junak.

Oklepa se ga krog vratu
sestrica tožna brez glasu.

Za roko bratec ga drži
in plaka bridko, govori:

„Oj, pusti vranca, bratec moj,
ne hodi v divjji, šumni boj!

S sestrico žalostna doma
jokala bova tu samá.

Ti ležal boš pa sred polja,
krí tekla bo ti iz srca.

Ko mrtvo ti zapreš oko,
kdo naju branil bo, oj, kdo?“

In solze briše mu z oči
junak, pa mehko govori:

„Nikar ne plakaj, bratec moj,
če vranec nese me na boj!

Pač hud bo boj — stotisoč ran,
stotisoč trupel sred poljan.

Kraj mene sreča stala bo,
vodila krepko mi rokó.

Če dvignil bom krvavi meč,
sovražnik pal bo krvaveč.

In kamor se ozro oči,
povsod, povsod morjé krvi!

A vranec nese čil in čvrst
do zadnjih me sovražnih vrst . . .

Pobit sovrag je, poteptan
kot žita klasje sred poljan.

A dirjal vranec bo z menoj,
na dom ponesel bo me moj.

Na glavi venec bom imel,
kot srebro venec bo blestel.

Ostroge zlate, meč svetlal,
ki cesar sam mi ga je dal.

Oj, bratec moj, ko boš me vzrl,
kako roke boš razprostrl!

Poljubil boš me, me objel,
oj, srečen ves, tako vesel!“

Otrne bratec si solzé,
pa radost v mlado gre srce.

Za vrancem zrejo mu oči,
v očeh pa sreča zlata spi . . .

Jos. Vandot.

